

Arrest

nr. 131 310 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELODDER loco advocaat J. BAELEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het district Behsud in de provincie Nangarhar. U bent een Pashtoen van etnische origine. Op 26 oktober 2010 heeft u asiel gevraagd in België. U verklaarde Afghanistan te zijn ontvlucht omdat uw familie er problemen met de Taliban kende, dit omdat uw vader met de Afghaanse overheid zou hebben samengewerkt.

Het Commissariaat-generaal oordeelde op 29 november 2011 dat aan uw asielmotieven geen geloof kon worden gehecht. Omdat u uw herkomst uit Behsud aannemelijk maakte, kreeg u wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

De rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen heeft u op 31 maart 2014 omwille van feiten van mensensmokkel tot een gevangenisstraf van twaalf maanden veroordeeld.

Gezien dit nieuwe element in uw dossier, werd u uitgenodigd voor een gehoor op 4 juni 2014.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u, niettegenstaande u op 29 november 2011 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, heden dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 31 maart 2014. Dit vonnis toont aan dat u omwille van feiten van mensensmokkel tot een gevangenisstraf van twaalf maanden werd veroordeeld. U werd aanzien als lid van een criminele organisatie. Van 25 februari 2013 tot 31 maart 2014 zat u in de gevangenis van Antwerpen.

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien het hier feiten van mensensmokkel betreft, kan niet worden betwijfeld dat dit misdrijf 'ernstig' is en dient te worden geconcludeerd dat de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden dient te worden ingetrokken.

Artikel 49/2, § 5 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal in dergelijk geval in zijn beslissing een advies dient te verstrekken over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM.

In deze dient te worden opgemerkt dat, gezien de eerdere vaststelling dat uw asielrelaas bedrieglijk is, het niet aannemelijk is dat u bij een terugkeer naar Afghanistan de Taliban dient te vrezen.

Dat u om die reden bij een terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is dan ook niet aannemelijk.

Wat de algemene situatie in uw regio van herkomst betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde uit het district Behsud (provincie Nangarhar) afkomstig te zijn, reden waarom het Commissariaat-generaal u op 29 november 2011 de subsidiaire bescherming toekende.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt

er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd.5 december 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

U bent een meerderjarige, gezonde man. U bent geletterd en bent zowel het Dari als het Pashtou perfect machtig (CGVS, p.1). Jalalabad is u bovendien helemaal niet onbekend. U bent er geboren en bent er dikwijls geweest, zo stelt u (CGVS, p.4). U geeft ten andere blijk van kennis van deze stad. U bent op de hoogte van de weg ernaartoe en u kent belangrijke plaatsen in de stad (CGVS, p.4). Uit uw relaas blijkt dat u, een inwoner van het aan Jalalabad grenzende district Behsud, vertrouwd bent met deze stad.

Er mag bovendien worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen, zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en hier allerhande activiteiten te ontplooien, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u problemen met de Taliban te vrezen. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt.

Dat u bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de algemene veiligheidssituatie het slachtoffer van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is zoals blijkt uit bovenstaande argumentatie niet aannemelijk.

Bijgevolg dient te worden geconcludeerd besloten dat het artikel 3 van het EVRM een terugkeer of verwijderingsmaatregel naar Afghanistan niet in de weg staat.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 49/2, § 5, artikel 57/6, 6° en artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 49/2, § 5 en artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van het gelijkheids- en non discriminatiebeginsel evenals van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt om het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de beslissing tot intrekking van de subsidiaire bescherming te verbreken.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het vonnis waarin hij strafrechtelijk werd veroordeeld (stuk 3), zijn oorspronkelijke asielbeslissing waarin hem de subsidiaire bescherming werd toegekend (stuk 4), drie uittreksels uit rapporten betreffende de veiligheidssituatie in Nangarhar (stuk 5), een artikel van de krant The Guardian betreffende een aanslag in Jalalabad d.d. 20 maart 2014, een beslissing van de commissaris-generaal d.d. 18 september 2013 waarbij de subsidiaire bescherming werd toegekend aan een asielzoeker uit de provincie Laghman (stuk 7), alsook de erkenning van de vluchtelingenstatus inzake een asielzoeker die in hetzelfde strafproces veroordeeld werd als verzoeker (stuk 8). Ter terechtzitting legt verzoeker nog 2 stukken neer met vertaling.

Verweerder voegt bij zijn verweernota twee documenten met landeninformatie: 'COI Afghanistan – Veiligheidssituatie: Beschrijving van het conflict', d.d. 25 juni 2014 en 'COI Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale Analyse, Deel 1: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, d.d. 25 juni 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.2.1. Betreffende de 'ernst' van de feiten die tot de veroordeling hebben geleid

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker, toegekend op 28 november 2011, bij beslissing van 18 juni 2014 op grond van de artikelen 57/6, 6° en 55/4 van de vreemdelingenwet heeft ingetrokken, gezien verzoeker op 31 maart 2014 door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens lidmaatschap van een criminele bende die zich schuldig maakte aan mensenhandel. De commissaris-generaal motiveerde daarbij dat de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld zonder twijfel een 'ernstig' misdrijf uitmaken in de zin van artikel 55/4 van voormelde wet, gezien het delict mensenhandel betrof.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat de veroordeling die hij heeft opgelopen een 'ernstig' misdrijf uitmaakt in de zin van voormeld artikel. Verzoeker verwijst daartoe naar hoe de wetgever deze notie in de voorbereidende werkzaamheden heeft gedefinieerd. Daarin werd expliciet verwezen naar punten 155 tot 157 van het *"Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés"*, uitgegeven door het UNHCR in 1979. Verzoeker is van mening dat luidens deze passages het 'ernstige' misdrijf aldus een moord of een ander misdrijf dient te zijn dat de wet bestraft met een zeer zware straf. Daarbij moeten individuele omstandigheden en factoren, inclusief verzachtende omstandigheden en de effectieve wijze en de grootorde van de bestraffing in rekening worden genomen. In die zin stelt artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dan ook dat (o.a.) een intrekkingbeslissing met redenen moet worden omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak. Van een dergelijke individuele beoordeling en motivatie zou in de intrekkingbeslissing luidens verzoeker geen sprake zijn. Verzoeker besluit dat zijn aandeel in de feiten *"uitermate beperkt"* is, dat hij de laagste straf van alle veertien beklaagden ontving. Verzoeker zou verder onder druk gezet zijn, waartegen hij zich door zijn jeugdige leeftijd en gebrek aan sociaal netwerk niet kon verweren. Verzoeker benadrukt dat hij louter werd veroordeeld voor lidmaatschap van een criminele organisatie, zonder dat hij zelf enige afzonderlijke strafbare misdrijven heeft begaan, en dat hij voorheen een blanco strafblad had.

Door het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 31 maart 2014 werd verzoeker omwille van feiten van mensensmokkel tot een gevangenisstraf van twaalf maanden veroordeeld. Verzoeker werd aanzien als lid van een criminele organisatie. Van 25 februari 2013 tot 31 maart 2014 zat verzoeker in de gevangenis van Antwerpen. Uit lezing van het vonnis blijkt dat verzoeker *"duidelijk hand en spandiensten"* leverde voor de bende mensensmokkelaars, waaronder het ter beschikking stellen van zijn huis en het toelaten dat slachtoffers van de bende daarin occasioneel verbleven (stuk 3, p. 30), reden waarvoor verzoeker werd veroordeeld wegens lidmaatschap van een criminele organisatie en dientengevolge veroordeeld werd tot één jaar gevangenisstraf. Wat betreft de verzachtende omstandigheden die verzoeker in zijn verzoekschrift naar voor brengt, dient te worden benadrukt dat de Raad gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat die blijkt uit het vonnis. De vaststelling dat verzoeker zijn rol tracht te minimaliseren door te wijzen op het feit dat zijn aandeel in het dossier uitermate beperkt zou zijn, dat hij de laagste bestraffing kreeg van alle veertien beklaagden, dat hij gezien zijn jeugdige leeftijd en gebrek aan een solide sociaal netwerk in België een makkelijke prooi zou zijn geweest voor andere Afghanen met criminele bedoelingen, (...), doet geen afbreuk aan de bewoordingen van het vonnis waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk, in tegenstelling tot zijn beweringen in onderhavig verzoekschrift, zijn *actieve medewerking* heeft verleend aan deze strafrechtelijke feiten, zoals uiteengezet in bovenstaand vonnis. Het staat aldus onbetwistbaar vast dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig misdrijf, zodat verzoeker conform artikel 55/4 van de vreemdelingenwet van de subsidiaire beschermingsstatus moet uitgesloten worden. De commissaris-generaal kon op basis van het vonnis waarbij rekening is gehouden met de aard van de daad, de omvang van de gevolgen, de wijze waarop het misdrijf werd gesteld, de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als een ernstig misdrijf beschouwt, de strafmaat alsmede de motieven van de dader terecht vaststellen dat verzoeker zich onbetwistbaar schuldig gemaakt heeft aan een 'ernstig' misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Er wordt geen schending aangetoond van de artikelen 49/2, § 5, 57/6, 6° en 55/4 van de vreemdelingenwet, noch van de zorgvuldigheidsplicht.

2.3.2.2. Betreffende de schending van het gelijkheidsbeginsel

In zijn derde middel betoogt verzoeker dat de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel, het non-discriminatiebeginsel en het redelijkheidsbeginsel, nu een persoon die in hetzelfde strafproces veroordeeld werd tot een identieke strafmaat gedurende zijn hechtenis daarentegen als vluchteling werd erkend (stuk 8). Verzoeker acht een dergelijk manifest tegenovergestelde uitkomst bij eenzelfde strafbaar feit met eenzelfde strafrechtelijke betegeling *"voor eenieder normaal redelijk weldenkend mens onbegrijpelijk"*.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal overeenkomstig het principe van de zorgvuldigheid elk verzoek tot internationale bescherming dient te onderzoeken op basis van de individuele omstandigheden van de zaak. De verwerende partij merkt dan ook terecht op dat het weigeren van de vluchtelingenstatus aan de betrokken persoon omwille van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker daarentegen zou indruisen tegen voormelde zorgvuldigheidsplicht. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat de mogelijkheid tot uitsluiting van de

vluchtelingenstatus ingevolge artikel 55/2 van de vreemdelingenwet beperkt is tot de gevallen waarin de betrokkene valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève. Wat betreft een “*ernstig, niet-politiek misdrijf*” vermeldt artikel 1 F, b) van het Verdrag van Genève dat uitsluiting slechts mogelijk is als de betrokkene een dergelijk misdrijf “*heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten*”. In het geval van uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een “*ernstig misdrijf*” wordt in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet daarentegen op geen enkele manier enige plaats en tijdsaanduiding gegeven, waardoor ook in België gepleegde feiten tot de uitsluiting, dan wel de intrekking kunnen leiden. Uit de artikelen 55/2 en 49/2, § 4 *juncto* 55/4 van de vreemdelingenwet blijkt aldus duidelijk dat er inzake de intrekking- en uitsluitingsgronden een onderscheid is tussen de verschillende beschermingsstatuten. Het gelijkheidsbeginsel, het non-discriminatiebeginsel en het redelijkheidsbeginsel zijn dan ook niet geschonden.

2.3.3. Betreffende het advies over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 EVRM.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat de eventuele verwijdering van verzoeker naar Afghanistan geen schending van artikel 3 EVRM kan opleveren. De beweerde vrees voor vervolging door de taliban kan daartoe niet dienstig worden ingeroepen, gezien de commissaris-generaal deze vrees in zijn beslissing van 28 november 2011 ongeloofwaardig had bevonden. Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 EVRM wegens het risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig gewapend geweld in verzoekers land van herkomst, oordeelde de commissaris-generaal op basis van actuele informatie dat verzoeker over een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, zodat zich evenmin in deze zin een schending van voormeld artikel voordoet.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift dat er voor hem een hervestigingsalternatief voorhanden is te Jalalabad. Hij wijst erop dat in de beslissing die hem de subsidiaire bescherming had toegekend expliciet werd gemotiveerd dat er “*een tekort was aan een reëel binnenlands vluchtalternatief*”. Verzoeker leidt verder uit twee rapporten van de commissaris-generaal en een rapport van ANSO (stukken 5 a, b en c) af dat de veiligheidssituatie in zijn regio (de provincie Nangarhar) “*significant verslechterd*” is tussen 2011 en 2013. Verzoeker merkt op dat hij geen familie heeft in Jalalabad, zoals blijkt uit zijn gehoorverslag en wijst erop dat er recent (20 maart 2014) niet minder dan 18 doden vielen bij een aanval van de taliban in Jalalabad (stuk 6). Verzoeker vestigt tot slot de aandacht op het feit dat tot op heden aan Afghanen afkomstig uit de provincie Nangarhar de subsidiaire bescherming werd toegekend, hetgeen hij wenst te staven met een beslissing van de commissaris-generaal van 18 september 2013 (stuk 7).

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota van verweerder blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad, en dat er zich actueel in Jalalabad slechts sporadisch geweldacties voordoen, gericht tegen ‘high-profile’-doelen verbonden aan de Afghaanse overheid of de internationale gemeenschap en waarbij burgers niet geviséerd worden. Dientengevolge besluit de Raad dat gewapend geweld slechts sporadisch voorkomt in Jalalabad en niet gericht is tegen burgers, waardoor de impact ervan op het leven van Afghaanse burgers aldaar minimaal is (‘COI Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale Analyse, Deel 1: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, d.d. 25 juni 2014, p. 31 tot 34). De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt vermogen daar geen afbreuk aan te doen. Het ‘stijgend aantal incidenten’ tussen 2011 en 2013 beschreven in stukken 5 a, b en c slaan op de situatie voor de ganse provincie Nangarhar, terwijl *in casu* slechts de sterk verschillende geweldsituatie in de grootstad Jalalabad relevant is. Het incident beschreven in stuk 6 tenslotte bevestigt dan weer het geweldpatroon zoals beschreven in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waarin datzelfde incident ten andere eveneens werd besproken. Luidens stuk 6 was de aanslag niet willekeurig, doch wel gericht tegen een politiepost van de Afghaanse overheid, en kwam er slechts 1 burger bij om het leven. Dit geïsoleerde slachtoffer vermag dan ook op zich niet aan te tonen dat er actueel in Jalalabad een situatie van willekeurig geweld heerst die voor verzoeker bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade, en dus een schending van artikel 3 EVRM, zou uitmaken. In zoverre verzoeker betoogt dat hij geen familie heeft in Jalalabad, merkt de Raad op dat er voor verzoeker, gelet op zijn profiel (een meerderjarige gezonde jonge man die meerdere talen spreekt en een kan rekenen op de steun van een vermogende oom), evenmin concrete aanwijzingen zijn dat hij bij hervestiging in Jalalabad geconfronteerd zou worden met socio-economische omstandigheden in die mate dat zij op zich een schending zouden uitmaken van artikel 3 EVRM.

De stukken ter terechtzitting neergelegd zijn niet dienstig in het kader van huidig beroep. De bestreden beslissing strekt er uitsluitend toe de aan verzoeker verleende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. De stukken door verzoeker ter terechtzitting neergelegd hebben betrekking op zijn aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus. Deze werd aan verzoeker geweigerd bij beslissing van 29 november 2011 om reden dat er aan verzoekers asielmotieven geen geloof kon worden gehecht. Aangezien deze beslissing nooit werd aangevochten wordt zij als administratieve rechtshandeling geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER